BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vierde kamer)
24 juni 1998 *

In zaak T-596/97,

Dalmine SpA, naamloze vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Dalmine (Italië), vertegenwoordigd door F. Arossa, advocaat te Milaan, en R. Brandenburger, Solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger, Hoss & Prussen, advocaten aldaar, Place Winston Churchill 2,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Leivo en R. Lyal, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de artikelen 2 en 4 van de beschikking van de Commissie van 6 oktober 1997, C(97) 3036, inzake een procedure op grond van artikel 11, lid 5, van verordening nr. 17 van de Raad (IV/35.860 — stalen buizen),

geeft

* Procestaal: Engels.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: P. Lindh, kamerpresident, K. Lenaerts en J. D. Cooke, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De feiten

1 Verzoekster is een naamloze vennootschap naar Italiaans recht, fabrikant van stalen buizen, wier aandelen voor 47 % in handen zouden zijn van Techint BV, die zelf weer een 100 %-dochter zou zijn van Siderca Saic, een vennootschap naar Argentijns recht, gevestigd te Buenos Aires (Argentinië) en eveneens fabrikant van stalen buizen (hierna: „Siderca"). Volgens de Commissie wordt Siderca gecontroleerd door de holdingmaatschappij van Techint Group, San Faustin NV, gevestigd op Curaçao (Nederlandse Antillen). Ook Techint Group zou gevestigd zijn te Buenos Aires, op hetzelfde adres als Siderca.

2 In het kader van een enquête die tot doel had bepaalde inlichtingen over het bestaan van overeenkomsten of onderling afgestemde gedragingen tussen fabrikan-

ten van stalen buizen na te trekken en de verenigbaarheid van die overeenkomsten met artikel 85 van het Verdrag te onderzoeken, verrichtte de Commissie op 13 februari 1997 met toestemming van verzoekster een verificatie in haar kantoren. Bij brief van 4 april 1997 beantwoordde verzoekster een aantal vragen die de Commissie bij die verificatie had gesteld.

3 Bij brief van 22 april 1997 richtte de Commissie tot verzoekster en de „controlegroep Techint-Siderca" een verzoek om inlichtingen in de zin van artikel 11 van verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962, Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag (PB 1962, blz. 204; hierna: „verordening nr. 17"), welk verzoek in totaal twaalf vragen omvatte. Verzoekster antwoordde bij brief van 29 mei 1997.

4 Van oordeel dat verzoekster en de „controlegroep Techint-Siderca" niet alle vragen hadden beantwoord of een onvolledig antwoord hadden gegeven, verzocht de Commissie hun op 12 juni 1997 nogmaals de gevraagde inlichtingen te verstrekken. Bij brief van 11 juli 1997 verstrekte verzoekster aanvullende informatie.

5 Van mening dat het antwoord op vier van de gestelde vragen nog steeds onvolledig was, gaf de Commissie op 6 oktober 1997 beschikking C(97) 3036 inzake een procedure op grond van artikel 11, lid 5, van verordening nr. 17 van de Raad (IV/35.860 — stalen buizen) (hierna: „bestreden beschikking"), die op 7 oktober 1997 ter kennis van verzoekster werd gebracht. In die beschikking preciseerde de Commissie, dat de door verzoekster verstrekte inlichtingen onvolledig waren voor wat de vragen 1b, 3b en 8 betrof, en de door de groep Techint-Siderca verstrekte inlichtingen voor wat vraag 2 betrof.

6 Het dispositief van de bestreden beschikking luidt als volgt:

„*Articolo 1*

Entro trenta giorni dalla data di notifica della presente decisione:

— Dalmine S. p. A. è tenuta a fornire le informazioni indicate nelle domande n° 1, lettera b), n° 3, lettera b), n° 8, formulate nell'allegato 1 alla presente decisione;

— Techint Group e SIDERCA Saic sono tenuti a fornire le informazioni indicate nella domanda n° 2 formulata nell'allegato 1 alla presente decisione.

Articolo 2

Qualora Dalmine S. p. A., Techint Group e SIDERCA Saic non forniscano le informazioni richieste nei termini e secondo le modalità indicati nell'articolo 1, viene inflitta a ciascuno di loro una penalità di mora di 1.000 ECU per ogni giorno di ritardo a decorrere dal termine loro assegnato dall'articolo 1.

La società Dalmine S. p. A. è responsabile in via solidale per il pagamento delle penalità di mora inflitte a Techint Group ed a SIDERCA Saic.

Articolo 3

Gli allegati 1 e 2 fanno parte integrante della presente decisione.

Articolo 4

Sono destinatarie della presente decisione:

— Dalmine S. p. A., Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

— Techint Group, Av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentina)
c/o Dalmine S. p. A., Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

— SIDERCA Saic, Av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentina)
c/o Dalmine S. p. A., Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 DALMINE (Bergamo).

Contro la presente decisione può essere proposto, nei termini previsti dall'articolo 173 del trattato CE, un ricorso al Tribunale di Primo Grado delle Comunità Europee.

Conformemente all'articiolo 185 del trattato CE, il ricorso non ha effetto sospensivo."

(„*Artikel 1*

Binnen dertig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beschikking:

— zal Dalmine SpA de inlichtingen verschaffen bedoeld in de vragen 1b, 3b en 8 in bijlage 1 bij deze beschikking;

— zullen Techint Group en Siderca Saic de inlichtingen verschaffen bedoeld in vraag 2 in bijlage 1 bij deze beschikking.

Artikel 2

Indien Dalmine SpA, Techint Group en Siderca Saic niet binnen de gestelde termijn de in artikel 1 bedoelde inlichtingen verschaffen, zal elk hunner een dwangsom worden opgelegd van 1 000 ECU voor elke dag waarmee de in artikel 1 gestelde termijn wordt overschreden.

Dalmine SpA is hoofdelijk aansprakelijk voor de aan Techint Group en Siderca Saic opgelegde dwangsommen.

Artikel 3

De bijlagen 1 en 2 maken deel uit van deze beschikking.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot:

— Dalmine SpA, Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 Dalmine (Bergamo),

— Techint Group, av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentinië) c/o Dalmine SpA, Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 Dalmine (Bergamo),

— Siderca Saic, av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentinië) c/o Dalmine SpA, Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 Dalmine (Bergamo).

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen op de wijze als voorzien in artikel 173 EG-Verdrag.

Overeenkomstig artikel 185 EG-Verdrag heeft dat beroep geen schorsende werking".)

7 Bij brief van 7 november 1997 heeft verzoekster, erop wijzende dat zij meende de vragen 1b, 3b en 8 reeds volledig te hebben beantwoord, antwoord gegeven „alle ulteriori questioni sollevate dalla Commissione in relazione alle domande citate" („op de verdere door de Commissie ter sprake gebrachte punten in verband met die vragen"). De Commissie heeft de ontvangst van die brief op 19 november 1997 bevestigd.

8 Bij op 17 december 1997 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft verzoekster het onderhavige beroep ingesteld.

Conclusies van partijen

9 Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

— de artikelen 2 en 4 van de bestreden beschikking nietig te verklaren, voor zover zij verzoekster betreffen;

— de Commissie te verwijzen in de kosten.

10 De Commissie concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het te verwerpen;

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

De ontvankelijkheid

11 Volgens artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, wanneer een beroep kennelijk niet-ontvankelijk is, zonder de behandeling voort te zetten, beslissen bij met redenen omklede beschikking.

12 In casu acht het Gerecht zich voldoende voorgelicht door het verzoekschrift en het verweerschrift en de bijlagen daarbij. De schriftelijke behandeling behoeft dus niet voortgezet noch de mondelinge behandeling geopend te worden.

Argumenten van partijen

13 Tot staving van haar conclusies voert verzoekster vier middelen aan, elk ervan gepresenteerd als subsidiair ten opzichte van het voorgaande in de volgorde waarin zij in het verzoekschrift zijn uiteengezet.

14 Het eerste middel is ontleend aan schending van wezenlijke vormvoorschriften, misbruik van bevoegdheid en schending van het Verdrag en van op de uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregels. Dienaangaande zet verzoekster uiteen, dat de Commissie niet bevoegd is, een verzoek om inlichtingen tot derden te richten door middel van een ter kennis van verzoekster gebrachte beschikking in de zin van artikel 11, lid 5, van verordening nr. 17, waarbij van verzoekster wordt verlangd, dat zij de beschikking doorzendt aan de derden die er de adressaten van zijn, te weten Siderca en Techint Group.

15 Ook het tweede middel is ontleend aan schending van wezenlijke vormvoorschriften, misbruik van bevoegdheid en schending van het Verdrag en van op de uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregels. Verzoekster stelt, dat de Commissie niet bevoegd is haar krachtens artikel 16, lid 1, sub c, van verordening nr. 17 een dwangsom op te leggen, en haar dus ook niet hoofdelijk en ondeelbaar aansprakelijk kan stellen voor het geval Siderca en/of Techint Group de in de bestreden beschikking bedoelde gegevens niet zouden verschaffen. Evenmin is de

Commissie bevoegd een dergelijke dwangsom te gebruiken om verzoekster te dwingen een afschrift van de bestreden beschikking aan Siderca en/of Techint Group door te zenden.

16 Het derde middel is ontleend aan schending van artikel 190 van het Verdrag. Verzoekster stelt, dat de bestreden beschikking onlogisch, tegenstrijdig en onvoldoende met redenen omkleed is. Terwijl de Commissie Siderca, Techint Group en verzoekster voor de kennisgeving van het verzoek om inlichtingen als één enkele onderneming beschouwt, behandelt zij ze voor de aansprakelijkheid en de oplegging van dwangsommen als afzonderlijke ondernemingen. Met betrekking tot het recht van de Commissie om verzoekster te verplichten de beschikking aan de andere adressaten door te sturen, is de redengeving van de beschikking evenmin overtuigend.

17 Het vierde middel is ontleend aan schending van wezenlijke vormvoorschriften, van het Verdrag en van de op de uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregels. Verzoekster stelt, dat de Commissie in de bestreden beschikking met een hogere dwangsom dreigt dan artikel 16, lid 1, van verordening nr. 17 toelaat. Artikel 2 van de beschikking bepaalt immers een dwangsom van in totaal 3 000 ECU per dag, terwijl deze, waar de Commissie verzoekster, Techint Group en Siderca als een enkele onderneming beschouwt, ingevolge artikel 16, lid 1, van verordening nr. 17 niet hoger zou mogen zijn dan 1 000 ECU.

18 Verzoekster zegt, dat zij bij brief van 7 november 1997 op de bestreden beschikking heeft gereageerd met het verstrekken van aanvullende inlichtingen, daarmee blijk gevend van haar bereidheid tot samenwerking in het kader van de door de Commissie verrichte enquête. Uit het feit dat de Commissie op 19 november 1997 de ontvangst van die brief heeft bevestigd en sindsdien niets meer van zich heeft

laten horen, leidt zij af, dat zij de vragen 1b, 3b en 8 thans tot genoegen van de Commissie heeft beantwoord.

19 De Commissie merkt vooreerst op, dat verzoekster niet de nietigverklaring van artikel 1 van de bestreden beschikking vordert en ook niet opkomt tegen het gedeelte van de beschikking waarin met een dwangsom wordt gedreigd voor het geval de verlangde inlichtingen niet zouden worden verstrekt. Het beroep is enerzijds gericht tegen het feit dat van de beschikking aan verzoeksters adres kennis is gegeven aan Techint Group en Siderca, hetgeen verzoekster verplichtte ze aan de beide andere adressaten door te zenden, en anderzijds tegen het feit dat verzoekster hoofdelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de aan Techint Group en Siderca opgelegde dwangsommen.

20 Zonder een formele exceptie in de zin van artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering op te werpen, betwist de Commissie vervolgens de ontvankelijkheid van het beroep, zowel voor zover de nietigverklaring van artikel 2, als voor zover de nietigverklaring van artikel 4 van de bestreden beschikking wordt gevorderd.

21 Wat de geldigheid van artikel 2 betreft, is het beroep weinig doordacht en in elk geval prematuur, omdat dit artikel geen enkele verplichting oplegt of een aansprakelijkheid schept die tot tenuitvoerlegging op kosten van verzoekster dan wel van Techint Group of Siderca zou kunnen leiden. Zo heeft de Commissie, overeenkomstig de bepalingen van verordening nr. 17, nog niet definitief een dwangsom opgelegd. Die bepalingen preciseren de verschillende fasen van de bij het inwinnen van inlichtingen te volgen procedure. Deze begint met een verzoek om inlichtingen op basis van artikel 11, lid 3, van verordening nr. 17, in het geval dat een onderneming de gevraagde inlichtingen niet binnen de door de Commissie gestelde termijn verstrekt, gevolgd door de vaststelling van een beschikking krachtens artikel 11, lid 5, van de verordening, waarmee het verstrekken van de inlichtingen wordt geëist. In deze beschikking wordt gepreciseerd, om welke inlichtingen het gaat en

binnen welke termijn zij moeten worden verstrekt, worden de sancties vermeld die ingevolge artikel 15, lid 1, sub b, en artikel 16, lid 1, sub c, bij niet-nakoming kunnen worden opgelegd, en wordt aangegeven dat tegen de beschikking beroep op het Hof van Justitie openstaat.

22 Op basis van artikel 16, lid 1, sub c, van verordening nr. 17 kan de Commissie dus een dwangsom van 50 tot 1 000 ECU per dag opleggen hetzij bij de beschikking waarin het verstrekken van inlichtingen wordt geëist, hetzij bij een latere beschikking. De oplegging van een dwangsom heeft echter geen onmiddellijke werking. De dwangsom kan pas ten uitvoer worden gelegd na een nieuwe beschikking krachtens artikel 16 van verordening nr. 17, waarbij de hoogte ervan wordt bepaald. Enkel deze tweede beschikking is uitvoerbaar. Evenzo dient pas vóór de vaststelling van deze laatste beschikking te zijn voldaan aan de procedurevereisten van verordening nr. 17. De Commissie moet de onderneming dan dus een mededeling van punten van bezwaar zenden, waarin wordt gepreciseerd dat de onderneming de gevraagde inlichtingen niet heeft verstrekt, zij moet de onderneming horen en het adviescomité raadplegen (zie arrest Hof van 21 september 1989, Hoechst/Commissie, 46/87 en 227/88, Jurispr. blz. 2859, punten 51-58).

23 In een beschikking die op basis van de artikelen 11, lid 5, en 16, lid 1, van verordening nr. 17 is gegeven, heeft een bepaling als artikel 2 van de bestreden beschikking dus slechts een voorbereidend karakter: het is een soort waarschuwing aan het adres van de betrokken onderneming.

24 Aangezien voorts een mededeling van punten van bezwaar geen voor beroep krachtens artikel 173 van het Verdrag vatbare handeling is, kan artikel 2 van de bestreden beschikking, die in de procedure aan de mededeling van punten van bezwaar voorafgaat, a fortiori niet vatbaar zijn voor beroep.

25 Voor zover het beroep betrekking heeft op artikel 4 van de bestreden beschikking, merkt de Commissie op, dat dat artikel verzoekster niet raakt, aangezien het voor haar geen enkele consequentie kan hebben, of de kennisgeving aan Techint Group en Siderca nu geldig is of niet.

26 In de eerste plaats, aldus de Commissie, heeft zij de bestreden beschikking ter kennis van Techint Group en Siderca gebracht aan het adres dat naar haar oordeel hun adres binnen de Gemeenschap is, namelijk de hoofdvestiging van verzoekster. In de tweede plaats, als de kennisgeving geldig is, kan de omstandigheid dat Techint Group en Siderca de gevraagde inlichtingen niet zouden verstrekken, geen praktische consequenties voor verzoekster hebben vóór het einde van de in punt 22 supra beschreven procedure en de vaststelling van de definitieve dwangsombeschikking tegen Techint Group en Siderca. In de derde plaats, als de kennisgeving niet geldig is, zijn Techint Group en Siderca niet verplicht de gevraagde inlichtingen te verstrekken, hetgeen evenmin consequenties voor verzoekster heeft. Omdat de Commissie Techint Group en Siderca dan geen dwangsom kan opleggen, kan verzoekster er ook niet hoofdelijk aansprakelijk voor worden gesteld.

Beoordeling door het Gerecht

27 Uit het gehele betoog van verzoekster blijkt, dat deze, kort samengevat, concludeert tot nietigverklaring van artikel 2 van de bestreden beschikking, voor zover zij daarin hoofdelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de aan Techint Group en Siderca op te leggen dwangsommen, en van artikel 4 van de bestreden beschikking, voor zover het daarin opgegeven adres van kennisgeving aan Techint Group en Siderca het adres van verzoekster is.

28 Er blijkt eveneens uit, dat verzoekster niet de nietigverklaring vordert van artikel 1 van de bestreden beschikking, waarin haar wordt gelast de inlichtingen te verstrekken bedoeld in de in bijlage 1 bij het verzoekschrift opgenomen vragen 1b, 3b en 8.

29 Wat nu artikel 2 van de bestreden beschikking betreft, moet eraan worden herinnerd, dat volgens artikel 173 van het Verdrag beroep tot nietigverklaring openstaat tegen handelingen — niet zijnde aanbevelingen of adviezen — van de Raad en de Commissie. Dit rechtsmiddel is bedoeld om overeenkomstig het bepaalde in artikel 164 van het Verdrag de eerbiediging van het recht bij de uitlegging en toepassing van het Verdrag te verzekeren, en het zou met dit doel in strijd zijn, de voorwaarden waaronder het beroep ontvankelijk is, restrictief uit te leggen door het enkel toelaatbaar te achten wanneer het gaat om een handeling behorende tot een der in artikel 189 genoemde categorieën. Om vast te stellen of de bestreden maatregelen handelingen zijn als bedoeld in artikel 173, dient men derhalve te zien naar wat zij in wezen inhouden. Volgens vaste rechtspraak zijn als handelingen of besluiten die vatbaar zijn voor beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 173, te beschouwen maatregelen die bindende rechtsgevolgen in het leven roepen, welke de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigen (zie arrest Hof van 11 november 1981, IBM/Commissie, 60/81, Jurispr. blz. 2639, punten 8 en 9).

30 Volgens de rechtspraak geschiedt voorts de oplegging van dwangsommen ingevolge artikel 16 van verordening nr. 17 noodzakelijkerwijs in twee fasen. Bij een eerste beschikking, waarop artikel 16, lid 1, betrekking heeft, stelt de Commissie een dwangsom vast ter hoogte van een bepaald aantal rekeneenheden voor elke dag waarmee de in de beschikking gestelde termijn wordt overschreden. Deze beschikking is niet voor tenuitvoerlegging vatbaar, daar hierin niet de totale dwangsom wordt vermeld; dat bedrag kan pas in een nieuwe beschikking definitief worden vastgesteld (zie arrest Hoechst/Commissie, reeds aangehaald, punt 55).

31 Daar zij dus geen bindende rechtsgevolgen teweegbrengt, is de in artikel 16, lid 1, van verordening nr. 17 bedoelde beschikking, waarbij een dwangsom wordt vastgesteld ten belope van een bepaald aantal rekeneenheden voor elke dag waarmee de in de beschikking gestelde termijn wordt overschreden, geen voor beroep vatbare handeling.

32 Die beschikking vertegenwoordigt immers slechts een fase in de procedure, aan het einde waarvan de Commissie in voorkomend geval een beschikking geeft waarbij het totale bedrag van de dwangsom definitief wordt bepaald en die dus een executoriale titel vormt. Maar alvorens deze laatste beschikking vast te stellen, dient de Commissie aan bepaalde formele verplichtingen te voldoen. Zij moet de betrokken onderneming de punten van bezwaar meedelen, deze onderneming horen en het adviescomité voor mededingingsregelingen en economische machtsposities raadplegen, zodat zowel de betrokken onderneming als het adviescomité in staat zijn, hun opvatting met betrekking tot alle factoren die de Commissie bij de vaststelling van de dwangsom en van het uiteindelijk verschuldigde bedrag ervan heeft laten meewegen, naar behoren kenbaar te maken (zie arrest Hoechst/Commissie, reeds aangehaald, punt 56).

33 In casu worden bij artikel 2 van de bestreden beschikking dwangsommen ten belope van 1 000 ECU opgelegd voor elke dag waarmee een termijn van 30 dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van de beschikking, wordt overschreden. In dat artikel gaat het dus om een beschikking tot oplegging van een dwangsom krachtens artikel 16, lid 1, van verordening nr. 17, en niet om de beschikking tot definitieve vaststelling van het totale bedrag van de dwangsom.

34 Waar artikel 2 van de bestreden beschikking dwangsommen oplegt, brengt het dus geen bindende rechtsgevolgen teweeg.

35 Bijgevolg doet het dat evenmin waar het, in de tweede alinea, verzoekster hoofdelijk aansprakelijk stelt voor de aan Techint Group en Siderca opgelegde dwangsommen. Enkel de formele opneming van die alinea in een eventuele latere

beschikking tot definitieve vaststelling van het totale bedrag van die dwangsommen, kan bindende rechtsgevolgen in het leven roepen. Voordat die beschikking kan worden vastgesteld, moet echter worden voldaan aan bepaalde formele verplichtingen (zie punt 32 supra).

36 De conclusies betreffende artikel 2 van de bestreden beschikking hebben dus geen betrekking op een voor beroep vatbare handeling. Zij zijn bijgevolg kennelijk niet-ontvankelijk.

37 Wat de conclusies betreffende artikel 4 van de bestreden beschikking betreft, zij eraan herinnerd dat, volgens artikel 191, lid 3, van het Verdrag, van beschikkingen als de onderhavige „wordt kennis gegeven aan hen tot wie zij zijn gericht; zij worden door deze kennisgeving van kracht".

38 Ingevolge de rechtspraak kan artikel 4 van de bestreden beschikking geen verandering in deze regeling brengen en dat artikel kan verzoekster bijgevolg niet bezwaren (zie arrest Hof van 14 juli 1972, ICI/Commissie, 48/69, Jurispr. blz. 619, punten 36-38).

39 Eventuele onregelmatigheden bij de kennisgeving van een beschikking raken de handeling zelf niet en kunnen deze dus niet ongeldig maken. Onder bepaalde omstandigheden kunnen dergelijke onregelmatigheden evenwel verhinderen dat de beroepstermijn begint te lopen, daar volgens artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag de termijn voor beroep tot nietigverklaring van individuele handelingen van

de Commissie begint te lopen van de dag van kennisgeving aan de verzoeker, respectievelijk van de dag waarop deze er kennis heeft gekregen (zie arrest ICI/Commissie, reeds aangehaald, punten 39-41). In casu is dat echter niet het geval; vaststaat immers, dat van de bestreden beschikking kennis is gegeven aan verzoekster en dat deze tijdig gebruik heeft gemaakt van haar recht van beroep.

40 De omstandigheid dat de Commissie in artikel 4 van de bestreden beschikking verzoeksters adres vermeldt als het adres waaraan de beschikking ter kennis van Techint Group en Siderca is gebracht, schept op zich voor verzoekster derhalve niet de verplichting de beschikking aan hen door te zenden. Indien de kennisgeving van de bestreden beschikking aan Techint Group en Siderca onregelmatig zou zijn omdat zij aan verzoeksters adres is geschied, kan de beschikking te hunnen aanzien heel eenvoudig geen werking verkrijgen.

41 Wat de omstandigheid betreft dat verzoekster ingevolge de tweede alinea van artikel 2 van de bestreden beschikking hoofdelijk aansprakelijk is voor de aan Techint Group en Siderca opgelegde dwangsommen, behoeft er slechts aan te worden herinnerd, dat die alinea geen bindende rechtsgevolgen heeft (zie punt 35 supra).

42 Bijgevolg is de vraag of bij de kennisgeving van de beschikking aan Techint Group en Siderca onregelmatigheden zijn begaan, in het kader van dit beroep zonder belang. Die vraag is immers enkel ter zake dienend wanneer moest worden bepaald of de beschikking op geldige wijze ter kennis van Techint Group en Siderca is gebracht, en zo ja, wanneer de termijn zou beginnen waarbinnen zij krachtens artikel 173 van het Verdrag beroep tegen de beschikking kunnen instellen.

43 Bijgevolg heeft verzoekster geen belang bij haar vordering tot nietigverklaring van artikel 4 van de bestreden beschikking, voor zover daarin verzoeksters adres wordt genoemd als het adres waaraan de beschikking ter kennis van Techint Group en Siderca is gebracht.

44 Bijgevolg is de vordering tot nietigverklaring van artikel 4 kennelijk niet-ontvankelijk.

45 Uit het voorgaande volgt, dat overeenkomstig artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

46 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dat is gevorderd. Daar verzoekster in het ongelijk is gesteld, moet zij overeenkomstig de conclusies van de Commissie in de kosten worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde kamer)

beschikt:

1) Het beroep wordt kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

2) Verzoekster wordt verwezen in de kosten.

Luxemburg, 24 juni 1998.

De griffier

H. Jung

De president van de Vierde kamer

P. Lindh